

Akif Emre'nin Emaneti

Leyla İpekçi

<http://www.yenisafak.com/yazarlar/leylaipekci/akif-emrenin-emaneti-2038116>

Sevdiklerim göçünce hep sükût ederim. İnsan sevdiğini kendi mahrem sözcüklerine saklıyor. Ölümü üzerine kamuya açık bir diplomatik dil geliştiremiyor hemen. Bu sebeple de nadiren paylaşabiliyorum samimi hislerimi.

En son Ayşe Şasa Hanım göçtüğünde -ki gerek Akif Emre'nin gerekse benim çok sevdiğimiz bir yakınımızdı- hiçbir şey söyleyemedim. Ne arayan gazetecilere, ne söyleşi isteyenlere, ne de ekrana çağıranlara. Hiçbirine tek kelime etmek gelmedi içimden.

Ama bu kez farklı oldu. Akif Emre'nin vefatını öğrendiğim andan beri etrafımdakilere onu anlatıyorum, ondan bahsediyorum, içimi dökmeye ihtiyaç duyuyorum. Buna yol açan, onun Kayseri'den can dostu Dursun Çiçek bey oldu biraz da. Daha yeni İstanbul'da bir araya gelmiştik ve Akif Emre Kayseri'de olduğu için, artık o dönünce birlikte iftar yaparız demiştik. Tivitur'da ölüm haberini görür görmez Dursun beyi aradım. Abi doğru mu derken... Ağlıyordu o. Ben de ağlıyordum. Hiçbir şey konuşamadık. İşte bu sebeple yazıyorum belki de şimdi.

Birkaç yıldır Akif Emre'nin eşi Dürdane ablanın hazırladığı bereketli iftar sofrasına oturuyorduk hep birlikte. Şimdi Ramazan'ın ilk günü Akif Emre ve Ayşe Şasa hanımla birlikte Ayşe hanımın evinde yaptığımız son iftarı hatırladım. Bu yıl birlikte daha yalnızız.

Akif Emre'yle ilk uzun sohbetlerim birlikte gittiğimiz İran seyahatinde olmuştu. On yıl önce. Şimdi artık bir araya gelemeyecek onlarca kişiyle birlikte Şiraz, İsfahan, Hafız'ın kabri, Nakş-ı Cihan meydanı, Kırk sütun sarayı derken, epey anı biriktirmiştik.

İsfahan'da gittiğimiz Cuma'yı sonradan ne kadar uzun konuşmuş, anlamlandırmaya çalışmıştık. Dünya o zamandan beri defalarca değişti. Akif Emre'nin yorumları, gözlemleri hep güncel, hep ideolojik katkısız, hep sahici oldu. En son Berat gecesini Saraybosna'dayken mesaj attım ona. Meydandaki sebilden su iç dedi bana. Oradaydım, hemen içtim.

Saraybosna deyince aklımıza o geldiği gibi, Endülüs deyince, Moriskolar deyince de o gelirdi. Şehre papağanlar gelince eşim Semih "bak Akif'in papağanları" derdi. Erguvan deyince, Erciyes deyince... Kudüs'ten döndüğümde yazdıklarımı ilk paylaştığım kişilerden biriydi. Çünkü Kudüs deyince de uzun süre o geldi hep aklımıza.

Evet, İslam coğrafyası, işgaller, çatışmalar, savaşlar, Arap baharları derken Türkiye'nin sayısız iç meselesi esnasında hep dertleştik onunla. Cumhuriyet mitingleri, Pkk saldırıları, Ergenekon, Fetö, canlı bombalar, Gezi, 15 Temmuz... Bazen tek, bazen ailecek buluştuk konuştuk. Benimle

paylaştığı bütün öngörüler olduğu gibi çıktı. Bunu ilk kez şimdi değil, ona da defalarca söylemişimdir. Şahitlerim dahi var.

Olaylara tabiri caizse ayne'l yakın gözlüğüyle bakabilen vehimsiz vesvesesiz, takıntısız görebilir. Yani olduğu gibi. Akif Emre'yi bence çevresindeki diğer coşkulu dava arkadaşlarından ayıran en önemli özelliği serinkanlı ve olduğu gibi bakabilen biri olmasıydı. O sebeple baktığında bütünü görmüyordu olayın.

Günlerdir Akif Emre'nin dik duruşundan bahsediyor onu sevenler. Davamızın ilk günleri diyorlar, idealist zamanlarımız diyorlar. Birlikte yola çıkmıştık diyorlar. Bunları okurken geldiğim laik sol çevredeki tecrübelerim geldi ister istemez gözümün önüne. 80 sonrası idealizmin yerini hayatın gerçekleri almaya başladığında liberalleşen, o zamanki tabirle reklamcı olan, sivilleşen, örgüt işlerinden uzaklaşan nice yakınımın değişim ve dönüşüm karşısındaki tutumlarını düşündüm.

Birbirini değiştirmekle suçlayanlar, nedamet getirenler, kendini değiştirmeden dünyayı değiştirmeye kalkmanın anlamsızlığını haykıranlar, bunlara hiç takılmadan bildiğini okuyanlar vesaire. Hepsi gerçektir, hepsi kendince haklıydı. Biz de içinde bir yerlerdeydik.

İktidar ile olan ilişki derken direkt devlet muhalifliği anlamına gelirdi bizler için adaletin asli tecellisi. Zımni bir önkabuldü bu. Ne kadar değişirseniz değişin, bu önkabul içinde geniş bir ittifak topluluğu olarak herkes bir aradaydı yine.

İslam ümmetinin dertleriyle dertlenme üzerinden Akif Emre'nin mahallesinde de bir geniş ittifak kurulmuştur. Fakat içine girdikçe irili ufaklı onlarca farklılaşma, yüzlerce ayrışma vardır. AKP iktidarıyla birlikte bu ayrışmalar elbette daha alenileşti. İnsanların güçle ilişkisi belirginleşti, itibar edilen değerler gündelik hırsalara rehin bırakıldı vesaire.

Bizim için 'deja vu' oldu bir bakıma. Ama nihayetinde Allah'ın tekrarı yok. Pek çok açıdan benzese de, özünde farklı bir ayrışma bu mahallede gördüğüm. İşte Akif Emre'yle on küsur yıla yayılan dostluğumuz bu ayrışma kriterlerinin çok ötesindeydi.

Onun vefatıyla, onun dik duruşundan dem vuran eski dostlarının ne kadar değiştiğinin ikrarını gördüm. Deforme olmuşluğunu, güç ve mülk düşkünlüğünü, yol şaşırışlığını, ilkelerin yitirmişliğini gördüler onun vefatıyla.

Akif Emre işsiz kaldığında bile hak bulmadığı işleri yapmayarak, çıkar odaklı davetleri reddederek, kimsenin artı değerinden nemalanmayarak dosdoğru yaşadı. Bu yaşama biçimiyle onların dünyevi hırslarına ayna oldu. Bedeli ne kadar ağır olursa olsun, kimseye şikayet etmedi. Ödün vermedi gerçeğinden.

İşsiz kaldığında onu arayıp sormayanların cenazede ön safta gösterişe kalkışmalarını seyrederken biz, Nihal Bengisu Karaca şöyle dedi: "Belki birçok konuda ayrı düşünüyorduk. Ama hayatımda el emini kullanabileceğim tek kişiydi tanıdığım!"

Evet, Akif Emre bundan böyle herkesin vicdan ölçüsü olacaktır. Bundan gayri emanet mi olur ehline!